

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantium**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Feria 2. Rogationum Lect. 11. bipartita. Petite & accipietis: Quærite & invenietis Pulsate & aperietur vobis. Hæc Lectio explicat ultimam conditionem efficacis orationis, quæ est Perseverantia. 1. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

oramus ut servo Dei Patri suo dimittas iniquitatem hanc. Quibus audiis fleuit Ioseph, & consolatus est eos, dicens ne timeant. Offenderant illi fratrem, non offenderat Iacob filium, & tamen dicitur ipsi condonari quod illis condonatur. Non ab simili modo cum peccatum admittimus in Deum Patrem nostrum, dicere illi possumus: Præcepit nobis filius tuus frater noster Christus, ut hæc illius verbis tibi diceremus: *Obsecro oblitiscaris scelus fratrum meorum, condona mihi filio tuo iniquitatem hanc.* Non peccavit Christus, & tamen sibi vult condonari, sive in gratiam sui nobis, quia iniquitatem nostram in se suscepit expiandam, & ideo quando levamus manus in cælum ad Deum, in nomine eius levamus, & rememoramus elevationem manuum ipsius in cruce factam, in qua omnis nostra fiducia consistit: remoremus quodque promissionem ipsi à Patre factam, quod quicquid petierimus in nomine eius per meritum ipsius impetabimus, quia illa nobis communitavit. Sic iterum non ab similes sumus illis qui ad Cæsarum Regum accedunt, gratiam vel mercedem aliam querunt. Cum vero nihil obsequi præstiterint Regi, quod commemorare valeant, allegant merita patris vel fratris aliojus defuncti quæ à regis munificentia remunerati non fuerunt: nec dæ accepta. Reges sentiant res ab eis peti et petitas, pericula adire, vulnera accepta in obsequio Regis. Nos quoque cum nihil digni egerimus, ad Regium Dei Thronum cum fiducia accedimus, & multa postulamus, repræsentantes merita fratris nostri defuncti Christi, quæ nostra esse voluit, & ideo repulsam non veremur. Quapropter in nobis tanquam hæc debitis remuneratiorem accipere utique in finem feculi quia nunquam condignâ acciperent mercedem. Et inde est quod Ecclesiæ nos docet omnino apud Deum petitione concludere: *Per Dominum nostrum Jesum Christum. R. Et ergo S. Aug. Præfat. in Psal. 81, sic de Christo Domino pronunciat: Orat pro nobis, orat in nobis, & oratur à nobis. Vt Sacerdos noster orat pro nobis: orat in nobis ut caput nostrum: oratur à nobis ut Deus, oramus ad illum per illum, in illo, & accedimus cum illo, & dicimus nobis cum.*

Hæc quam requiritur fiducia nixi & impulsivi qui iam ex Sanctis, à Deo quicquid petierunt, impetrarunt. Sic dicere solebat S. Dominicus se nunquam quippiam à Deo postulasse quin voto potitus fuerit. Cumque hoc quidam ex suis Religiosis audiret, dixit ei: Cur ergo Pater mi, non postulas à Deo, ut Magister Conradus Ordinem nostrum ingrederetur, in quo doctrina sua admirabile fructus posset facere? Erat hic Conradus Theologus, Doctor Parisiis celeberrimus. Hoc inaudito, Dominicus, ut fiduciam suam erga Deum nulla in re vacillare discipulis suis ostenderet, oravit pro Conrado, ut Deus mentibus illorum illuminaret & accederet: atque ita cœlestis factus est, ut sequenti die pro habitu Ordinis supplicaturus Chorū Dominica-

norum ingrederetur dum cantaret illud in Officio Primæ: *Iam lucis orto sidere Deum precemur supplicet.* Nova scilicet lux in corde Conradus prece fidelissima & efficacissima Sancti Dominici orta fuit, & ipse quasi novum quoddam fidus accessit, in hoc sancto Ordine lucem daturus doctrina sua & pietate. Hoc ergo fuit quoddam augurium cœlestis felicitis ingressus & progressus in ea vocatione.

Hæc etiam fiducia nixi Abbas Sifois, orans pro Abraham discipulo suo tenrato & lapso, dicebat fidenter Dominus Deus, vis non vis, non dimittis te nisi sciamus verum eum. Et curatus est discipulus, ut habetur in Vitis Patrum l. 6. c. 4. num. 4. Similitèe dicere solita fuit S. Catharina Senensis: *Dominus non dimittit me, nisi conversionem huius peccatoris obtinueris; sicque omnia obtinebat, fiducia firmissima postulans, & nihil hæsitans.* Quapropter de his & similibus Sanctis dicebat S. Bernardus ser. 32. in Cant. *Magna audens, quia magni sunt: & quæ audens, obtemperat. Magna siquidem fides, magna meretur: quatenus in bonis Domini fiducia potest porrexeris, castenus possidebis.* Aludat S. Bernardus ad illud quod promissum erat populo Israelitico. *Omnis locus quem calcaverit pes vester, vester erit.* De quo etiam agens serm. 10. in Psal. 90. ait: *Sperate in congregatione populi. Quæcumque locum occupaverit pes vester, vester erit. Pes vester utique spes vestra est. & quantumcumque illa præciseris, obtinebitis tamen in Deum tota figuratur, ut firma sit & non ruitur.*

FERIA II. ROGATIONVM.

Petite & accipietis: Quare & in voce vestra Pulsate & aperietur vobis. Luc. 11.

TOto Evangelio hoc agitur de oratione, unde quæ iam dicta sunt de illa superiori Evangelio, hæc etiã referri possunt. Quia autem specialiter perseverantia in oratione hic commendatur, ideo de illa pauca nobis subicienda sunt in hac lectione.

Postrema igitur cōditio Orationis efficacia est, ut si assidua, seu perseverans. Ideo Dominus non solum dicit, *Petite, sed & querite & pulsate*, additque: *Oportet semper orare, & non desistere.* Id vero ostendit parabola Iudæis, qui tan dem ad vitandam molestiam viduæ preces exaudierunt: item parabola amici, qui amicum media nocte perseverantem pulsando tandem audit, & eius petitioni satisfacit. Plures porro rationes afferunt sancti Patres, cur Deus differat sæpius gratiam quam petimus, nec statim nos exaudire velit.

Prima ratio est, ut probet fidem, speique nostræ firmitatem. Sic exaudire volebat Deus cives Bethulæ, & eos ab obsidione Holofernis liberaret, interim eorum vult probare fidem per aliquam dilationem. In qua fide & spe cum vacillarent, graviss-

Deut. 10 & Ios. 10

LECT. 18. bipart. De pisse voluntaria in oratione. PARS I. Cur nec Deus cito non exaudiat.

Luc. 18

Deus differt ut probet fidem & spei firmitatem.

gavissimè eos reprehendit Iudith, ipsosque Sacer-
 dotes arguit qui in fiducia erga Deum, divinumque
 auxilium esse debebant firmiores: *Quod est hoc ver-
 bum, inquit, in quo consustit Ozius, ut tradat civita-
 tem Assyriis, si intra quinque dies vobis non venerit
 adiutorium? Et qui estis vos qui tentatis Dominum?
 Non est iste sermo qui misericordiam provocet, sed qui
 iram excitet, Postulatis vos tempus misericordie Do-
 mini, & in arbitrium vestrum diem constitistis illi ei.*
 Non desunt inter Christianos adeo modicæ fidei,
 modicæque spei, qui ubi in morbis vel afflictione
 vident tarditatem divini auxilii, ad supersti-
 tiones confugiunt, vel ad remedia illicita. Similes
 hi sunt Ochozia Regi, qui cum cecidisset per cæ-
 cellos cœnaculi sui, gravi lagueus infirmitate cõ-
 sulit Beelzebub Deum Accaron, num de sua possit
 evalescere infirmitate? At eius nuntiis occurrens
 Elias improperat: *Numquid non est Deus in Israel,
 ut cæcis ad consulendum Deum Accaron? Quomobrem
 hæc dicit Dominus. De lellulo super quem ascendisti
 non desendes, sed morte morieris.*

4. Reg. 1.

2. Pt. 1. ma-
 gis misero-
 riam no-
 stram a
 2. vofic-
 mus.

Psal. 138

Deus ad
 est cum
 non est in
 humanis
 spes au-
 xilii.
 Dan. 23.

Iudith. 17.

Secundo ratio cur Deus auxilium differat, est, ut
 eo magis agnoscamus austeritiam nostram, & opis
 eius indigentiam, sicque humiliss & ferventius eam
 imploremus. Sic sæpe Propheta Rexque David
 sine intermissione gemit & suspirat, noctu diuque
 non quiescit. Modo induit spiritum & cor mendici
 clamantis & offendentis ulcera sua & afflictionem,
 ut ad compassionem moveat Deum, cuius opem
 efflagitat. Modò se gerit instar infantis nullas ha-
 bentis vires quibus innitatur, nisi paterna manu
 juretur, nullumque cibum capere valentis, nisi à
 matris ore vel uberibus. A qua quia in omnibus
 pendet, ius opè contiano fieri implorabat: *Sicut
 albatracus est super mare sua, ita retributio in ani-
 mam meam. Quis diceret sic ut infans à natura desti-
 tutus auxilio non potest se induere, aut potum su-
 mere, sed totus pèdens est à benignitate matris; &
 illa ubera admoveat, induit, protegit, ut dormiat
 circumagat, plorantis lachrymas abstergit: ita ego
 à benignitate divina totus pendeo, illi totum me
 committo, ab eo omnia exspecto, illum lachrymis
 fatigo, nec animum despondeo. Certè quando om-
 nis spes humani auxilii clanguit, tò demum solet
 litteris posse comparari. Sic dum Susanna inter-
 necioni est proxima, lapidatus circumcincta, cor-
 eius erat fiduciam habens in Domino; & quia hu-
 manum deerat auxilium protegens innocentem,
 tandem adest divinum suscitante Deo spiritum
 pueri iunioris Danielis; ut filii Israel revertatur ad
 iudicium S. milititer in civitate Bethulia rebus omni-
 bus penè desperatis, non desperat Iudith; ideo per
 illam Deus opem offert, & ab obsidione, liberta-
 tem, quia & cor eius fiduciam erat habens in illo
 qui adiutor est in oporenatibus, in tribulatio-
 ne. Prepara etiam erat perseverans in oratione, li-
 get se eret in Castris hostilibus. Audi & Chrycho-
 stomi, & ad pop. de tribus pueris in captivitate ora-*

tionis. *Voluit Tyrannus horum uerbum exortere, & nõ
 prohibuit Dominus. Voluit captivos ducere, nec im-
 petavit. Voluit ligare & in fornacem inicere, perni-
 sit. Voluit flammam ultra modum accendere, & hæc
 dimisit. Quando nihil reliquum fuit, sed omnem vim
 Tyrannus exhaurerat, tunc virtutem suam monstra-
 vit, & puriorum patientiam. Hoc scilicet meruit
 petiverant in oratione. Sic in Evangelio dū disci-
 puli agitantur fluctibus, ita ut navicula penè
 mergeretur, somno indulgete videtur Dominus; rat
 forti eorum voce & sollicita prece excitatus imper-
 rat mari & ventis, fitque tranquillitas magna. Quod
 ipsum frequenter contigit in procellis & fluctibus
 amaris, quibus Ecclesia, Petri navicula quassatur;
 in quibus Deus ad extremum usque differre cernitur
 auxilium, ut fidelium suorum perseverante oratione
 exciteretur. Quod si quidam animum abitece ve-
 lint, arguuntur sicut discipuli à Domino: *Vt quid
 timidi estis modicæ fidei? Et dicitur eis quod Petro:
 Modicæ fidei, quare dubitasti?**

Dan. 3.

Mat. 3.

Mat. 14.

4. Ne illi
 data vi-
 lescent.

Constit.

Mon. 11.

Tertia ratio cur Deus statim non exaudiat pre-
 ces nostras, nec petita dona concedat, est, ut illa do-
 na magis æstimemus, & ut dicitur, ardentiusque il-
 la desideremus & petamus. Hanc rationem, ex pres-
 bit S. Aug. serm. 6. de verbis Domini: *Cum aliquid
 aliquando rardius dat Deus, commendat sua dona,
 non negat. Desiderata a diu dulcius obtinentur, citò au-
 tem data vilescent. Eandem adfert S. Basilus his
 verbis: Deus que daturus est id, differre dare, ut hoc
 modo magis nos ad assidue etiam orandi vocet, & ut
 intelligamus quod sit donum Dei, & ut datū diligenter
 custodiamus. Quod enim difficulter acquiritur, dili-
 genter custoditur. Salomon donum sapientia citò im-
 petavit, ideoque neglegenter illud custodiendo citò
 amisit. Sic etiam inter homines Pater filio non sta-
 tim tolet dare rem magni momenti, quam postu-
 lat, sed tardat, ut eius desideria crescant, & ut ratio
 plus eam æstimet, um voto potior, magisque
 gratus sit.*

4. Quis
 sapientis
 dicitur
 dicitur.

Denique Deus nõ statim donat quod rogamus,
 quia sæpè expedit differre propter aliquas occul-
 tas causas, quas eius novit sapientia, nobis autem
 sunt ignota. Hoc solum scimus Deum id agere
 suavi sua providentia in bonum nostrum, nec no-
 bis deperire meritum, etiam si mox non exaudia-
 mur ad votum. Dicitur quondam Propheta: *Vt
 que quo Domine clamabo, & non exaudies? Vocifera-
 bor & non salvaberis. Hunc locum interpretans S.
 Hieronymus, sic ait. Quomodo si aeger & æstuans
 febribus aequatè postulat ad Medicum, vim
 patior, excucior, uror, xanior. Usquequò clama-
 bo ad te medicè, & nõ exaudis? Et respondet sa-
 piens & clemens medicus: Scio quo tempore de-
 beam dare quod pestulus; non misereor modò,
 quia misericordia illa crudelitas est, & contra re-
 peris. Ita Dominus postulat sciens mensuras & pon-
 dera clementia suæ, interdum nõ exaudit clama-
 rem, ut preber eum, & magis provocet ad rogan-
 dum. Hoc S. Hieron. igitur bonitas & providentia
 divina*

Abat. 1.

diuina omnia disponit ad salutem electorum, ideo vota nostra cum fiducia & perseverantia illi sunt, dum procederet ad puniendam Sodomam. Vnde committenda. Sæpe oculis nostris proponitur, coram Domino, & appropinquans ait: Numquid perdes iustum cum impio? Si fuerit tibi quinquaginta iusti, & talibus quidem apertis characteribus quos omnes possunt legere: Si moram feceris, expecta eum, quia veniens veniet & non tardabit. Licet enim Dominus non statim arque vocatur tui loco propter illos. Quid si 45 fuerint? Cedit Dominus, tamen tardare non dicitur, quia suo tempore Dominus, & dicit, Parcam. Quid si 40? Cedit Dominus, & oportunum auxilium imperitur tempore

forte lacertos agnoscitur in Abraham contra Deum, dum procederet ad puniendam Sodomam. Vnde committenda. Sæpe oculis nostris proponitur, coram Domino, & appropinquans ait: Numquid perdes iustum cum impio? Si fuerit tibi quinquaginta iusti, & talibus quidem apertis characteribus quos omnes possunt legere: Si moram feceris, expecta eum, quia veniens veniet & non tardabit. Licet enim Dominus non statim arque vocatur tui loco propter illos. Quid si 45 fuerint? Cedit Dominus, tamen tardare non dicitur, quia suo tempore Dominus, & dicit, Parcam. Quid si 40? Cedit Dominus, & oportunum auxilium imperitur tempore

Primo, in veteri Testamento habemus exemplum Iacob tota nocte cum Angelo, Domini personam esse sentiente, fortiter luctantis: quæ quidem lucta non nisi luctam orationis significat, per quam cum Deo perseveranter luctandum est, donec quod volumus, impetremus. Vnde Iacob dicebat: Non dimittam te nisi benedixeris mihi in eodem loco. Fuisseque luctam orationis aperte declaravit Propheta, dicens: In fortitudine sua directus est dicit ad paterem suum. Et invaluit mare. Quis cum ascendisset & contemplatus esset, ait: Non est quicquam. Et rursum ait illi: Revertere se quibus Deum vincimus, & contra illum arma pietatis vicibus. In septima autem vice: ecce nubecula fumus, dum aliditate precum & lacrymarum attende circumstantias. 1. Accidit in verticem confortatur, & tunc ei facimus, & quod volumus, Carmeli, ut ab hominibus sequeltratus tandem attenderet quæmus, sicut Iacob qui propterea Isaac dicitur, hoc est fortis contra Deum. Quomodo Poluit faciem suam inter genua, hoc est, procubuit fortis contra Deum: Quia invaluit, confortatus in genua, deinde demisit caput suum in terram, & est, fleuit, & rogavit. Hæc sunt nova bella, quæ in genua sua, in signum humillimæ & ferventissime legit sibi Dominus. Vnde Tertull. in Apolog. orationis. 3. Non respondet animum, licet famulus tunc ait: Coimus in castrum & in congregatio iam aliquoties accesserit, ut prospiceret contra manem, ut ad Deum quasi manu facta precationibus res, si forte signum esset pluvia, sed perseverat & semper ambians orantes. Hæc vi Deo gratia est. Attende pietas ite, & redire, famulum iubet, septies suam pro & similem luctam contra Deum per orationis perseverantiam in Moysen Duce populi Dei. Sic etiam veritas, tandem que in septima vice voto poritur, & fortis contra Deum eum vincens & vincens, ut et impetrat quod postulat. Sic cum viram voluit impetraret Dominus: Dimitte me. Quinimo promittit petrare filio viduæ, apud quam habitabat, secretum ei. Faciam te in gentem in aquam dimitto me. sed nit lea turba, & scorum abit in conspectum, ut o- nec promissis cedit, pugnat contra Deum fortiter rationi vacet. Atque ibi clamavit ad Dominum, & perseveranter, donec eum sibi subiecit, & in su- & dixit: Domine Deus meus etiamne videram nam trahit luctantiam ut populo parcat. Vnde dicitur: Dixit ut disperderet eos: non Moyses electus eius puerus filium eius? Clamor iste non tam onis fuit stertit in contritione in conspectu eius, ut averteret quam cordis vehementis affectus, qui orationem iram eius ne disperderet eos. Loquitur de Deo per efficacem reddit, indicium. Nec solum vocem in allegoriam quasi de Duce qui ad motus machinis & iam quadrato muto penitus delere parat curia. & id quidem non semel, sed tribus vicibus in si- tem sibi adversentem. Dicit verò Moysen in hac guam perseverantia. Denique iterum clamavit: Dominus Deus meus revertatur obsecro anima pueri huius in viscera eius. Et exaudivit Dominus yo-

4. Reg. 17

Secundo, flex Eva, velio perseverantia in ora- 2. Ex no- inter mortuos & viantes, ut itam deferventem rione exempla requirimus. Habemus primo exem- no testam- impedit. Denique, quædam lucta per orationis plum ipsius Christi luculentum, qui cum eligere mento vellet Christum

Rational. Evang. VVV

Dan. 3.
Abac. 1.
Mat. 3.
Mat. 11.
3. Ne eis data v. seferant.
Gen. 32.
Gen. 12.
4. Quia sepe exponit ad diff. ferre.
Abac. 1.
Ps. 109.
Aron. Num. 16.

Abrahæ Gen. 18
V. text. Gen. 18
Ellas. 3. Reg. 17
4. Reg. 17
2. Ex no- no testam- mento

Ep. 6.

vellet Apostolos, ut scilicet foret electio, non solum orat, sed etiam in oratione pernoctat. Erat, inquit Lucas, pernoctans in oratione Dei. In quem locum dicit Sanctus Ambrosius. Species tibi datur, forma prescribitur, quam debes amulari. Quid enim te pro salute tua facere oportet, quando pro te Christus in oratione pernoctat? Quid te facere convenit, cum vis aliquod pietatis officium adorari? Orat ergo Dominus, & perseveranter orat, non ut pro se obsecret, sed ut pro me impetret. Nam etsi omnia posuerit Pater in potestate Filij; Filius tamen ut formam hominis implet, obsecrandum Patrem putat esse pro nobis, inquit idem Ambrosius. Ipse quoque in hortu orans prostratus in terram, ter eandem repetit orationem, perseverantiam commendans; sicut & in cruce usque ad extremum spiritum orans, preceseque & supplicationes cum clamore valido & lacrymis offerens. Sicut vero suo exemplo, sic & verbo ipse expressit docet hanc perseverantiam in hoc Evangelio, quia tota illa similitudo ducta ab amico pulsante & persistente ad fores amici ad obtinendum tres panes, ad perseverantiam in oratione commendandam tendit. Est illam accomodam in multis similitudo. 1. Sicut illum panis penuria coegit ad amicum confugere; ita cum inopia est & sterilitas in anima nostras, aurin agris nostris, item & in alijs necessitatibus ad Deum est recurendum, quia dives est, & omnibus affluenter dare potest quicquid necessarium est. 2. Sicut ille confidebat se impetraturum quia amicus eratita confidamus dona Dei nos impetraturos per orationem, si amici sumus; si in peccato mortali extra statum amicitie non iteriamur: Si cor nostrum non reprehenderit, nos fiduciam habemus ad Deum, & quicquid petierimus, accipiemus ab eo: sicut Ioan. 3. Sicut ille pulsabat manibus, pedibusque, donec ad eius petitionem evigilaret amicus: sic nos pulsare debemus vehementi affectu quasi pede animi, & operibus bonis orationi coniunctis, quasi manibus: Petite, quærite, pulsate. Or petimus, corde quarimus, manu pulsamus: efficax ergo est oratio, quæ bona operatione sulcitur. Manus: putas & non contraminatas, ut exaudiamus, laxa e debemus. *Chem multiplicaverit orationem, non exaudiam, manus enim vestre sanguine plene sunt.* Sicut ille mediâ nocte accessit, & pulsavit amici fores, sic & nos conuenit nocturno tempore pulsare Dei fores, imitando Regem & Prophetam, qui dicit: *Mediâ nocte surgebam ad confitendum tibi.* Significat etiam mediâ nox tenebrosam, hoc est calamitosum tempus: sicque contra calamitates & ærumnas ad orationem confugiendum esse mouetur. 3. Sicut ille solum peti panes tunc sibi necessarios: ita debemus solum a Deo petere, quæ nobis congrua sunt aut necessaria. Tres enim panes sunt nobis semper necessarii, Fides, Spes, Caritas, hos semper petere possumus. *Tres autem panes sunt, inquit Sanctus Bernardus, panis Veritatis, panis Caritatis, panis*

Fortitudinis, ut Deum intelligamus, ut eum diligamus, ut eius voluntatem fortiter faciamus. Fortitudo sicut perseverantia sua in petendo tandem evicit voluntatem amici, & quod petebat extorrit: & licet repelli videretur ab eo, qui in cubili decumbens, ab ostio non recessit, a pulsatione non desistit: sic nos ab oratione non debemus recedere, licet videatur Dominus non velle exaudire: quia tandem perseverantes exaudiet, sicut amicus ille amicum exaudivit.

Alterum exemplum luculentum, quod declarat quam efficax sit perseverantia in oratione, habemus in muliere Chanaan. Illa sibiuis suis egressa curtebat post Dominum, & clamabat: *Miserere mei, filia mea, malè à demonia vexata.* At ipse non respondit ei verbum. Illa clamabat, ipse tacebat, quasi indignam alloquio repudiasset. Non propterea desistit illa clamare, & post Dominum, & post discipulos eius, ut foret apud Dominum intercessores. Quapropter accedentes discipuli eius rogabant eum dicentes, *dimitte eam, quia clamat post nos.* At ipse hos etiam intercessores repellere videtur, dum dicit eis: *Non sum missus nisi ad oves, quæ perierunt domus Israel.* Non tamen id animum despondit ipsa. Venit coram, adorat, & dixit, *Domine, adiuva me.* Respondit ipse indignè, & vocat eam canem, licet misericordiam suam humiliter exponerem: *Non est, inquit, bonum sumere panem filiorum Chanaan, ut detur canibus.* An non hac aspectu resolutione consula deberet absistere, nec vitra os aperire toties repulsa? Abiit. Animum relinquit, & respondit humiliter & confidenter: *Etiâ Domine: nam & canes edunt de micis, quæ cadunt de mensa Dominorum suorum.* Tandem illius perseverantia evictus Dominus, quod petere impetravit, & in eius laudem vocem solvens dicit: *O mulier, magna est fides tua: sicut vis.* Et sanata est filia eius ex illa hora. Itaque merito, inquit Sanctus Hieronymus, Chanaan vocatur, hoc est Negociatrix, quæ negotium suum optinè apud Dominum gessit, responso suo & perseverantia eum velut convincens, & in suopetitione sulcitur. Manus: putas & non contraminatas, ut exaudiamus, laxa e debemus. *Chem multiplicaverit orationem, non exaudiam, manus enim vestre sanguine plene sunt.* Sicut ille mediâ nocte accessit, & pulsavit amici fores, sic & nos conuenit nocturno tempore pulsare Dei fores, imitando Regem & Prophetam, qui dicit: *Mediâ nocte surgebam ad confitendum tibi.* Significat etiam mediâ nox tenebrosam, hoc est calamitosum tempus: sicque contra calamitates & ærumnas ad orationem confugiendum esse mouetur. 3. Sicut ille solum peti panes tunc sibi necessarios: ita debemus solum a Deo petere, quæ nobis congrua sunt aut necessaria. Tres enim panes sunt nobis semper necessarii, Fides, Spes, Caritas, hos semper petere possumus. *Tres autem panes sunt, inquit Sanctus Bernardus, panis Veritatis, panis Caritatis, panis*

Chanaan. a orat. perseverat. Mat. 15.

Mat. 15.

Perseverantia in oratione commendatur ex hoc Evangelio in petente tres panes

Mat. 15.

Mat. 15.

Tres panes mystici

Exhibet. Tertio, in Sanctorum historijs plura assidue orationis exempla occurrunt, pauca delibete nobis sicut.

Ac in primis notum est de S. Hieronymo, quammox aperiri pulsantibus, non per vires eorum, sed constanti fuerit & perseverans in oratione, qui propter faciem & merita Christi, dum illam faciem de seipso dicit variis cogitationibus & stimulis suam benignam & nobis averlam ob peccata, iterum ad nos convertit ob penitentiam & orationem nostram; in illamque respiciens Pater aeternus. omnia postulara nobis concedit, unde illud: *Prostrator noster aspice Deus, & respice in faciem Christi tui* Quapropter merito etiam dicimus *Benedictus Deus qui non amovit orationem meam, & misericordiam suam à me.* Si perseverat oratio nostra, nunquam abest misericordia.

Psal. 81.

Psal. 67.

S. Reinold.
de Virg.
& Mart.

Mirabile est quod de S. Reinoldo Virgine & Martyre in eius vita refertur, & ex Lobbeniensis Mortuorum annalibus constat. Accesserat Reinoldus in forere sua sancta Gudula devotionis ergo Monasterium illud (quod initio austeritate & sanctitate florentissimum erat, bonumque Christi odorem quaquaversum spargebat) urse precipuis sanctorum virorum ibi Benedicti Regulam seclantiam commendaret, & aliquam partem hereditatis suae ad pedes sancti Petri, qui Coenobii Patronus est, offerret. At nunquam potuit imperare ingressum in Monasterium, vel in Monasterij Oratorium, respondens tunc Monachis, nullam mulierem à fundatione Monasterij accessum habuisse in illud, ne quidem in Oratorium, idque esse contra rigorem vigoremque regulae iudicem sanctae. Interim sancto ipsa desiderio impulsa non recedit à foribus templi, recedente licet serore sua Gudula sed perseverat tribus diebus noctibusque in oratione, ut postulat suo desiderio. Tertio die exaudivit eam perseverantem Dominus, & ultro aperit sunt coelitus janua, & campana nullo pulsante personaverunt; mirantibusque Religiosis, & in Oratorium occurrentibus, inventa est ipsa coram Crucifixo in oratione profusa, pavimento adhaerens pils cum lacrymis. Surgeus autem ab oratione convocatis Monasterij Patribus, dixit: *Ecco desponsisti miseram peccatricem, & à loco sacro cum austeritate arceret voluisti. Deus autem hominibus benignior exaudivit preces humilis ancille quas rescisti, & me huc introduxit, ut orationum vestrarum particeps fieret, & ad pedes SS. Petri & Benedicti offeram me, & partem hereditatis meae.* Obvultu ergo ipsa hereditatem quam habebat in pago de Sanctes in alimentum sanctorum ibi degentium. Sic de Sancta hac Virgine & Martyre dicere possumus, quod de muliere forti dicit Sapiens: *Manum suam aperit in-*

Staplerus, refert oculos Dom. infra Nas.

Similiter in Prato spirit. c. 184. refertur, quod cuiusdam senis Monachi oratio adeo fuit continua, ut cum tabula quadam ei substrata esset, in qua genua flectebat orans, locus ipse ubi genua flectebat & manus ex usu perpetuo orandi concavus foret plerumque digitorum quatuor.

Huc etiam spectat, quod S. Iacobus pater Hierosolymitanus Episcopus adeo in oratione fuit perseverans & continuus, ut genua eius callum obduxerint, & istar pelis & camelii obturaverint, ut testatur S. Hieronymus in Catal. Script. Ecclesiast. & refertur in Breviario Romano.

Conclusio.

T Domine qui docuisti nos in nomine tuo petere, quaere, pulsare, & promissis petitionem nostram exaudiendam; hanc nobis impertire coelitus gratiam, ut cum attentione & affectu filiali coram Patre nos praesentare, & quaesaluti nostrae gloriaeque tuae conducibilia sint, postulare, ut gaudium nostrum sit plenum, cum postularis fuemur. Da nobis fiduciam & perseverantiam in oratione, ut spiritum bonum valeamus tandem impetrare, quem Pater dat petentibus, *quia omne datum optimum, & omne donum perfectum desuper sum est, descendens à Patre lumininum.* Respice Ecclesiam tuam tuo sanguine redemptam in his diebus Rogationum congregatam, pro necessitatibus publicis orantem, pro extirpatione haereticorum, pro unitate Regum & Principum, pro quiete populorum, pro conservacione Ecclesiasticorum Ordinum, pro prosperitate rerum spirituum, pro fertilitate agrorum, pro depulsiōne morborum. Intuere propitius tribulationes plebium, pericula populorum.

lac. 1.

Psal. 31.

Psal. 131.

captivorum gemitus, necessitates peregrinorum, per nomen tuum sanctissimum, & per meritum inopiam debiliam, desperationes, languentiam, defectus senum, supitiam juvenum, vota tre & Spiritu sancto vivis & regnas in secula seculorum. Hoc rogamus, colorum.

TRACTATUS II.

DE FESTIS DOMINI

SABBAOTH.

DE ASCENSIONE DOMINI.

Elevatis manibus benedixit eis, & ferebatur in Caelum, Luc. 28.

Leet. 7. triplicita

N Ascensione Domini plenaeque digna sunt atque consideratione, quia mysterium plenae, & ad pietatem excitandam idonea. Cuius verum de hoc Ascensionis mysterio multa tradiderimus in Horto Pastorum, explicantes articulum

secundum Symboli Apostolici: *Ascendit ad Caelum, sedet ad dexteram Patris*, pauca hic subiiciemus, & de tribus potissimum differemus. 1. De qualitate ascendentis. 2. De rebus ascensionis. 3. De modo elevationis & benedictionis.

PARS PRIMA.

De qualitate ascendentis.

Rex & Propheta David, ut notat quilibet Christi ascendentis, introducit Angelos cum admittatque interrogantes, quis ille qui jubet sibi referri *Formas aeternales & aeternales*, quas ingredi vult cum triumpho: *Assolve portas Principes nostras, & elevamini: Rex gloriae: & introibit Rex gloriae: Quis est iste Rex gloriae?* Certè Angelorum Hierarchie (pro quibus inducitur interrogatio) non ignorabant Christum esse Regem civitatis suae, Caputque non solum hominum, sed etiam Angelorum: tamen indicatur per interrogationem, istam, non fieri sine totius naturae admiratione, quod terrenum corpus supra omnes caelestes spiritus cum imperio & potestate ascendat, quodque admirabili modo exaltetur terra supra Caelum, homo supra Angelum, pulvis usque ad Deitatis solum. Interim, ut esset admiratio, describitur virtus & potestas Regis adeo sublimiter ascendentis, que, quia Rex est gloriae, ideo graditur in multitudine virtutis suae, firmus in sola sua: Et vocaturque Rex gloriae, Rex fortis & potens in praesentibus, & Dominus virtutum: Auairationem horum titulum.

Titulus ascendentis Christi.

1. Quia fortis fuit & potens, in praesentibus, & Dominus virtutum, ideo ei tanquam Victori debet Triumphus decretus, & Corona virtutum. 2. Quia Rex gloriae est, ideo nemini illi datum est imperium & potestas, ideo eam quibus voluerit honorare, sic sedebit in throno gloriae, cum ipso quem voluerit secum ducere. Denique, quia Rex est gloriae, ideo graditur in multitudine virtutis suae, firmus in sola sua: Et vocaturque Rex gloriae, Rex fortis & potens in praesentibus, & Dominus virtutum: Auairationem horum titulum.

Subilicet.